

Sygn. XXV C 1214/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Bednarczyk
Protokolant:	Natalia Rybińska

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa H. R.

przeciwko

Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przyznaje radcy prawnemu L. M. zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie 8856 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) – w tym podatek VAT według stawki 23% i poleca Skarbowi Państwa – kasa Sadu Okręgowego w Warszawie wypłacić mu tę kwotę ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt XXV C 1214/13

UZASADNIENIE

WYROKU Z 18 MARCA 2019 R.

H. R. pozwem z 05 lipca 2013 r. (data prezentaty) skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 400 000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu tytułem odszkodowania za szkody powstałe w toku postępowań egzekucyjnych prowadzonych z wniosku (...) Banku (...) w W. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie P. B. oraz o zasądzenie pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Zdaniem powoda gdyby postępowania o sygn. I Co 2281/05 i (...) były prowadzone z należytą starannością, to nie byłoby konieczności sprzedawania nieruchomości położonej przy ul. (...) w K.. Zarzucił, że w toczących się przeciwko niemu postępowaniach egzekucyjnych dochodziło do przewlekłości i do wywierania wpływu na orzeczenia sądu poprzez zamianę składów orzekających, wydawanie zarządzeń i postanowień przez osoby nieuprawnione, zmianę stanu akt sprawy przez usuwanie i dokładanie dokumentów do akt sądowych, przerabianie protokołów licytacyjnych oraz manipulowanie obwieszczeniami, cenami przez komornika P. B.. Odszkodowanie dochodzone

niniejszym pozwem ma na celu pokrycie zadłużenia i kosztów postępowania egzekucyjnego, co pozwoli powodowi na wystąpienie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w sprawie I Co 186/05 (pozew k. 1-13).

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa wg norm przepisanych, tj. w kwocie 3 600 zł.

Pozwany zakwestionował powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Wskazał, że zarzuty powoda są w znacznej części nieprawdziwe, a nawet irracjonalne. Nie udowodnił on też swoich twierdzeń, a kwestionowane przez niego wyroki są słuszne. Powód nie wykazał ani bezprawności ani powstałej szkody, które przemawiałyby za odpowiedzialnością pozwanego (odpowieź na pozew k. 115-121).

Po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa pismem z dnia 12 listopada 2018 r. (k. 577) powód wniósł o zasądzenie 400 000 zł tytułem odszkodowania, ewentualnie kwoty 400 000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych oraz zasądzenia kosztów procesu. Podstawą dochodzonych roszczeń miały być:

1. Sprzedaż nieruchomości w L. za zaniżoną cenę,
2. Sprzedaż maszyny fleksograficznej po zaniżonej cenie
3. Sprzedaż nieruchomości w K. po zaniżonej cenie
4. Nieprawidłowe rozliczenie należności ściąganych w toku egzekucji oraz wpłat własnych powoda i innych dłużników.

Prowadzone postępowanie egzekucyjne ze względu na długotrwałość, naruszenie nietykalności mieszkania i doprowadzenie powoda do bezdomności zdaniem powoda spowodowało naruszenie dóbr osobistych i stanowiło podstawę zadośćuczynienia. Pozwany nadal wniósł o oddalenie powództwa wskazując na jego gołosłowność.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. i D. R. zawarli w dniu 23 stycznia 2004 r. ze (...) Bankiem (...) w W. umowę nr (...) o kredyt obrotowy na kwotę 250 000 zł na okres 23 stycznia 2004 – 31 stycznia 2005 r. Zabezpieczenie kredytu stanowiła hipoteka kaucyjna na nieruchomości położonej w K. przy ul (...) (umowa k. 21).

W dniu 15 maja 2003 r. H. R. przystąpił do długu, który w (...) Banku (...) w W. mieli M. i A. R. (jego syn i synowa) – 600 000 zł wraz z odsetkami i innymi kosztami, i zobowiązał się nieodwołalnie, że spłaci ten dług na pierwsze żądanie banku (umowa o przystąpienie do długu k. 100).

W związku z naruszeniem przez kredytobiorców warunków umowy nr (...) w postaci niespłacania zadłużenia Bank (...) 07 czerwca 2005 r. wypowiedział ww. umowę o kredyt i podjął czynności egzekucyjne (wypowiedzenie umowy k. 199).

Egzekucja z nieruchomości położonej przy ul. (...) w K.:

W dniu 28 stycznia 2005 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie, P. B. wszczął egzekucję z nieruchomości (sygn. (...)) należącej do dłużników H. i D. R. położonej w K. przy ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w Wołominie prowadzi księgę wieczystą nr KW (...) (zawiadomienie koperta k. 265).

W dniu 19 lipca 2005 r. dłużnicy H. i D. R. złożyli skargę na czynności komornika w sprawie (...). w postaci sporządzenia protokołu opisanie i oszacowania nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) oraz postanowienia z 07 czerwca 2005 r. w przedmiocie przyznania biegłemu rzeczoznawcy wynagrodzenia w kwocie 1 800 zł. Zdaniem skarżących oszacowana wartość nieruchomości – 348 000 zł jest zaniżona, a przyznane biegłemu wynagrodzenie jest

za wysokie. W związku z powyższą skargą, Komornik Sądowy P. B. w piśmie z 25 lipca 2005 r. wyjaśnił swoje czynności, wskazując na bezzasadność zarzutów dłużników (skarga k. 23, pismo komornika k. 24).

Pierwsza licytacja odbyła się w dniu 28 czerwca 2006 r. z ceną wywoławczą nieruchomości 261 000 zł (3/4 sumy oszacowania: 348 000 zł). Kolejna licytacja z tej nieruchomości, również nieskuteczna, odbyła się 30 października 2006 r. za cenę wywoławczą 232 000 zł (2/3 sumy oszacowania) (protokoły z licytacji koperta k. 265).

W dniu 30 października 2006 r. H. R. złożył w Komisariacie Policji w K. wniosek o ściganie dotyczący utrudniania przebiegu licytacji z należącej do niego nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) w postaci zaniżenia wartości nieruchomości i dezinformacji potencjalnych nabywców. W dniu 23 listopada 2006 r. zostało wydane postanowienie o umorzeniu śledztwa przed wszczęciem (I Ds. 1808/06) z powodu braku danych dostatecznie uzasadniających popełnienie zarzucanego czynu (postanowienie k. 22).

Na wniosek wierzyciela, postanowieniem z 30 marca 2007 r. (sygn. **I Co 186/05**) Sąd Rejonowy w Wołominie udzielił przybicia nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) na rzecz (...) Banku (...) w W. za cenę 232 000 zł, Następnie postanowieniem z 20 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w Wołominie przysądził własność ww. nieruchomości na rzecz ww. banku będącego wierzycielem. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że nabywca spełnił warunki licytacyjne i uiścił wymaganą kwotę w wyznaczonym terminie (postanowienia koperta k. 265).

Wyrokiem z 29 listopada 2011 r. w sprawie o sygn. **I C 566 /10** o wydanie nieruchomości Sąd Rejonowy w Wołominie nakazał H. R. i pozostałym dłużnikom, aby opuścili i wydali na rzecz wierzyciela (...) Banku (...) w W. nieruchomość położoną przy ul. (...) w K.. W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podał przyczyny, z których pominął część dołączonych do akt treści dokumentów w postaci postanowień sądowych wskazują, że dotyczyły one innej nieruchomości (wyrok k. 25-26v.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z 12 marca 2013 r. (sygn. akt IV Ca 195 /12) oddalił apelację dłużników na wyrok Sądu Rejonowego w Wołominie z 29 listopada 2011 r. w sprawie I C 566/10. Sąd ten w pełni podzielił ustalenia faktyczne i prawne sądu I instancji. Wskazał, że w postępowaniu przed Sądem Rejonowym nie doszło do nieważności postępowania. Potwierdził, że pominięte przez ten Sąd twierdzenia i dowody pozwanych nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok k. 28-30).

Pismem z 13 czerwca 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie, P. B., zawiadomił powoda oraz inne osoby mieszkające wraz z nim, że dłużnikom nie przysługuje prawo do lokalu socjalnego i wezwał ich do dobrowolnego opuszczenia i opróżnienia lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w K., w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Jednocześnie podany został adres zapewnionego przez Gminę K. pomieszczenia tymczasowego dla dłużników. W razie niewykonania powyższego, termin eksmisji wyznaczono na dzień 17 lipca 2013 r. (zawiadomienie k. 20).

W dniu 17 lipca 2013 r. nastąpiła eksmisja H. R. i zamieszkujących z nim pozostałych członków rodziny.

Egzekucja z nieruchomości położonej przy ul. (...) w L.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołominie, P. B., prowadził także egzekucję komorniczą z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) w W. (sygn. (...)) z nieruchomości należącej do dłużnika M. R. położonej w L. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Wołominie prowadzi księgę wieczystą nr KW (...). Pierwsza licytacja odbyła się 31 października 2006 r. za cenę wywoławczą 216 240 zł (3/4 ceny oszacowania 288 320 zł). Druga licytacja odbyła się 27 marca 2007 r. za cenę wywoławczą 192 213,33 zł (2/3 sumy oszacowania). W wyniku drugiej licytacji zakupu nieruchomości położonej w L. dokonał D. C. do majątku wspólnego z żoną M. C. (a.s. I Co 2281/05: zarządzenie w sprawie połączenia akt k. 15, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji k. 2, obwieszczenie o licytacji k. 13, 24 protokół z licytacji k. 21, 27).

Postanowieniem z 27 marca 2007 r. (sygn. **I Co 2281/05**) Sąd Rejonowy w Wołominie oddalił skargę dłużnika M. R. na czynności komornika z dnia 27 marca 2007 r. tj. sprzedaży licytacyjnej za cenę wywołania, a w kolejnym

postanowieniu z 27 marca 2007 r. Sąd udzielił przyzbycia ww. nieruchomości na rzecz D. C. i M. C.. Zażalenia dłużnika na powyższe postanowienia nie zostały uwzględnione (postanowienia koperta k. 265).

W dniu 12 sierpnia 2008 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wołominie wydał postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa (sygn. 2 Ds 245/08) dotyczącego podejrzenia o nieprawidłowości w toku licytacji nieruchomości położonej w L. prowadzonej pod sygn. akt (...) w postaci sprzedaży nieruchomości za zaniżoną cenę (postanowienie koperta k. 291).

Zarządzeniem z 24 czerwca 2009 r. Sąd stwierdził prawomocność postanowienia z 24 czerwca 2009 r. i w pkt. 2 postanowienia zarządził wezwanie nabywców licytacyjnych do wykonania warunków licytacyjnych. W dniu 15 lipca 2009 odpis postanowienia został wysłany do licytantów. Na odwrocie oryginału postanowienia znajdującego się w aktach sprawy I Co 2281/05 znajduje się zarządzenie sędziego opatrzone datą 21 lipca 2009 r. dot. wskazania numeru konta na którym ma zostać uiszczona wpłata. Pismo z informacją o nr. konta zostało wysłane do D. C. i M. C. 21 lipca 2009 r. Przesyłka ta została odebrana w dniu 12 sierpnia 2009 r. (a.s. I Co 2281/05: zarządzenie koperta k. 207, wezwanie k. 238, zpo k. 212, 213, 220, 222).

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2009 roku (sygn. I Co 2281/05) Sąd Rejonowy w Wołominie stwierdził wygaśnięcie skutków przyzbycia z dnia 27 marca 2007 roku oraz utratę przez nabywców licytacyjnych rękojmi. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wskazał, że nabywcy nie dokonali wpłaty brakującej kwoty nabycia we wskazanym terminie, przez co utracili swoje prawa. Nie złożyli także wniosku o wydłużenie tego terminu (postanowienie k. 31).

Na skutek zażalenia nabywców licytacyjnych, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, postanowieniem z dnia 11 grudnia 2009 roku (sygn. IV Cz 1874/09) uchylił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 21 sierpnia 2009 roku. Sąd Okręgowy uwzględnił argumentację skarżących, że dopiero w dniu 12 sierpnia 2009 r. otrzymali pełną informację o numerze konta, na które mają wpłacić pieniądze i dopiero od tego dnia rozpoczął bieg dwutygodniowy termin na dokonanie wpłaty, co licytanci wykonali w terminie – 20 sierpnia 2009 r. (postanowienie k. 35).

Następnie postanowieniem z 17 września 2010 roku (I Co 2281/05) Sąd Rejonowy Wołominie przysądził własność nieruchomości na rzecz nabywców licytacyjnych D. C. i M. C. (postanowienie k. 37-38).

Pismem z 15 listopada 2010 r. H. R., działając jako pełnomocnik dłużnika M. R., wniósł o przywrócenie terminu na złożenie zażalenia na postanowienie Sądu z 17 września 2010 r. i jednocześnie wniósł zażalenie. Postanowieniem z 14 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Wołominie odrzucił wniosek o przywrócenie terminu, wskazując, że nie rozpoczął się bieg terminu na złożenie zażalenia, bo odpis postanowienia nie został jeszcze doręczony pełnomocnikowi powoda – H. R.. Został omyłkowo wysłany dłużnikowi M. R. (a.s. I Co 2281/05: wniosek o przywrócenie terminu k. 304, postanowienie k. 319).

Kolejne złożone zażalenie na postanowienie z 17 września 2010 r. – złożone przez powoda w terminie - Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie oddalił postanowieniem z 28 kwietnia 2011 r. (sygn. akt IV Cz 545/11) (postanowienie koperta k. 291).

M. R. wystąpił pismem z 12 sierpnia 2011 r. do Prokuratury Generalnej o wniesienie „kasacji” od prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w Wołominie z 17 września 2010 r. przysądzającego własność nieruchomości położonej w L. przy ul. (...). W odpowiedzi, w piśmie z 30 sierpnia 2011 r., wskazano, że Sąd Okręgowy oddalił zażalenie na powyższe postanowienie, a od postanowienia Sądu II instancji w postępowaniu egzekucyjnym skarga kasacyjna nie przysługuje (pismo Prokuratury Generalnej k. 66).

W dniu 09 marca 2012 r. H. R. złożył zawiadomienie o przestępstwie informując, że w sprawie I Co 2281/05 w okresie 10.11.2010 r. – 30.01.2011 r. usunięto dwa listy. Wobec braku danych uzasadniających popełnienie przestępstwa Prokuratura Rejonowa w Wołominie odmówiła wszczęcia śledztwa postanowieniem z 30 marca 2012 r (sygn. I Ds 244/12) (postanowienie koperta k. 291).

Pismem z 12 marca 2012 r. H. R. wniósł o uchylenie prawomocności postanowienia z 27 września 2010 r. (sygn. I Co 2281/05) o przysądzeniu nieruchomości położonej w L. i postanowienia z 20 kwietnia 2009 r. (I Co 186/05) o przysądzeniu nieruchomości położonej w K.. Pismem z 13 maja 2013 r. H. R. został poinformowany, że sprawa I Co 2281/05 została prawomocnie zakończona (a.s. I Co 2281/05: wniosek k. 484, pismo k. 537).

H. R. w dniu 17 kwietnia 2012 r. złożył do prokuratury zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (dot. sygn. Co 2281/05) w sprawie wydania niezgodnego z prawem postanowienia przesądzającego o własności nieruchomości z 17 września 2010 r., nielegalnego dołączenia do akt sprawy I Co 2281/05 dokumentów w postaci wezwania do uiszczenia opłaty, usunięcia dwóch listów i podrobienia przez komornika protokołów z licytacji z 23 kwietnia 2009 i 09 maja 2008 r. oraz zawiadomienie z 24 kwietnia 2012 r. dotyczące popełnienia przez komornika przestępstwa w toku licytacji z nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) prowadzonej 30 października 2006 r. (a.s. I Co 2281/05: zawiadomienie k. 498-503, 504)

Prokuratura Rejonowa w Wołominie w dniu 30 kwietnia 2012 r. (sygn. 5 Ds 392/12) w odniesieniu do ww. zawiadomień wydała postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Wskazano, że odnośnie przekroczenia przez komornika uprawnień podczas licytacji 30 października 2006 r. nastąpiło już przedawnienie karalności, a co do pozostałych zarzutów dotyczących fałszowania dokumentów, czy niedostarczonej zdaniem zawiadamiającego przesyłki, były już prowadzone postępowania (postanowienie k. 160-162).

Na powyższe postanowienie H. R. złożył zażalenie, które nie zostało uwzględnione i postanowieniem z 28 lutego 2013 r. (sygn. II Kp 562/12) Sąd Rejonowy w Legionowie zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy (zażalenie k. 163-164, postanowienie k. 166-167).

W piśmie z 14 lutego 2013 r. H. R. wniósł skargę na przewlekłość postępowania w sprawie I Co 2281/05. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy postanowieniem z dnia 22 marca 2013 (sygn. akt IV S 71/13) oddalił skargę. Sąd Okręgowy wskazał, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Rejonowy w Wołominie podejmował wszystkie czynności, niezbędne do zakończenia postępowania egzekucyjnego terminowo (postanowienie SO k. 47).

Postanowieniem z 06 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Wołominie odrzucił wniosek H. R. o uchylenie postanowienia z 17 września 2010 r. (a.s. I Co 2281/05: postanowienie k. 530-531).

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Wołominie stwierdził z dniem 28 kwietnia 2011 r. prawomocność postanowienia o przysądzeniu własności nieruchomości wydane 17 września 2010 r. w sprawie I Co 2281/05. Zażalenie H. R. na to postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 26 maja 2014 r. (a.s. I Co 2281/05: postanowienie k. 543, 574-575).

Egzekucja z ruchomości należących do dłużnika M. R.

W stosunku do dłużnika M. R. komornik P. B. prowadził także egzekucję z należących do dłużnika ruchomości. W skład oddanych pod licytację ruchomości należących wchodziła maszyna fleksograficzna, która przy pierwszej licytacji miała cenę wywoławczą 319 650 zł, a przy drugiej licytacji cenę wywoławczą 213 100 zł. Licytacje były nieskuteczne. Postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona na wniosek wierzyciela w dnia 15 października 2007 roku. W dniu 26 marca 2008 roku wpłynął wniosek wierzyciela o podjęciu postępowania egzekucyjnego w sprawie.

W dniu 27 marca 2008 roku komornik wyznaczył na dzień 11 kwietnia 2008 r. licytację za cenę z pierwszej licytacji, jednak w dniu 31 marca 2008 roku komornik wystawił korektę obwieszczenia z dnia 27 marca 2008 r., w której cena wywoławcza maszyny była taka sama jak w poprzedniej drugiej licytacji – 213 100 zł. Zarówno pierwsza licytacja, jak i druga, która miała miejsce 23 kwietnia 2008 r., były nieskuteczne (obwieszczenie o licytacji k. 49, 50, 52, 53, postanowienie k. 51).

Dopiero w dniu 09 maja 2008 r. maszyna fleksograficzna została sprzedana w toku licytacji za cenę drugiego przetargu. Zakupu dokonał K. K. w imieniu swojej żony (protokół sprzedaży k. 55).

Postanowieniem z 08 lipca 2008 r. o sygn. akt I 497/08 Sąd Rejonowy w Wołominie odrzucił skargę dłużnika M. R. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołominie, P. B. o sygn. (...). Powodem odrzucenia skargi było niezuzupełnienie braków formalnych skargi w przepisany terminie (postanowienie k. 64).

W dniu 03 grudnia 2010 r. H. R. złożył zawiadomienie, z którego wynikało, że doszło do przerobienia protokołu z licytacji z 23 kwietnia 2008 r. w sprawie o sygn. (...), (...). Po analizie zgromadzonego materiału dowodowego, Prokurator Prokuratury Rejonowej w Wołominie wydał 31 stycznia 2011 r. postanowienie (sygn. 2 Ds 405/10) o umorzeniu śledztwa, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających przestępstwo (postanowienie koperta k. 289).

Pismem z 11 czerwca 2013 r. H. R. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa w toku sprawy (...) w postaci podrobienia protokołu z licytacji z dnia 09 maja 2008 r. Postanowieniem z 28 czerwca 2013 r. Prokuratura odmówiła wszczęcia śledztwa (sygn. I Ds 671/13) (postanowienie koperta k. 291).

Na skutek kolejnego zawiadomienia o przestępstwie złożonego przez H. R. w dniu 25 lipca 2012 r., Prokuratura Rejonowa w Wołominie, wydała 27 lipca 2012 r. postanowienie o odmowie wszycia śledztwa (sygn. Ds. 798/12). Zawiadomienie dotyczyło podejrzenia o przerobienie protokołów z licytacji z dnia 23 kwietnia 2008 r. i 09 maja 2008 r. W uzasadnieniu wskazano, że zarzuty H. R. nie opierają się na żadnych obiektywnych przesłankach, a są jedynie jego subiektywnym przekonaniem. Sąd Rejonowy w Wołominie postanowieniem z 03 grudnia 2012 r. (V Kp 246/12) nie uwzględnił zażalenia H. R. na powyższe postanowienie prokuratora (postanowienie k. 67-68, postanowienie SR k. 69-70).

Pomimo prawomocnego zakończenia postępowań egzekucyjnych, H. R. w dalszym ciągu składał skargi w trybie administracyjnym.

H. R. w piśmie z 15 czerwca 2011 r. skierowanym do Prezesa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie, wniósł o zbadanie egzekucji komorniczych prowadzonych w ramach sprawy o sygn. I Co 2281/05 – egzekucji nieruchomości położonej w L. oraz egzekucji z ruchomości (maszyny fleksograficznej) (pismo k. 124-126).

W odpowiedzi na powyższe pismo, Prezes Sądu Okręgowego – W. P. w W. w piśmie z 28 lipca 2011 r. wskazał, że w sprawie I C 2281/05 zł miała miejsce kontrola przez sąd II instancji i Prezes Sądu nie ma kompetencji do ingerencji w sferę orzeczniczą w tej sprawie. Natomiast odnośnie sprawy (...) po zapoznaniu się z aktami sprawy i z pozyskanych wyjaśnień wynika, że zarzuty H. R. są jedynie jego twierdzeniami (pismo k. 127-128).

H. R. domagał się także od Sądu Rejonowego w Wołominie wyjaśnienia odnośnie wysłanej do dłużnika M. R. przesyłki nr (...). Złożył też skargę na postępowanie Komornika sądowego w sprawie (...). Pismem z 05 marca 2012 r. H. R. zwrócił się o poinformowanie go o wyniku kontroli akt sprawy I Co 2281/05 (pismo k. 129).

W odpowiedzi Prezes Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w piśmie z 22 marca 2012 r. wskazał, że przesyłka nr (...) została awizowana i zwrócona, po czym została uznana za niedoręczoną skutecznie, gdyż została zaadresowana na dłużnika (M. R.), a nie na jego pełnomocnika. Z tego powodu została następnie przekazana pełnomocnikowi (H. R.), który odebrał ją 21 grudnia 2010 r. Wobec usunięcia nieprawidłowości i doręczenia skutecznego przesyłki, brak jest podstaw do interwencji w sprawie (pismo k. 132-133).

Pismem z 11 kwietnia 2012 r. H. R. wniósł o wyznaczenie terminu umożliwiającego mu osobiste spotkanie z Prezesem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga (pismo 134-135).

Prezes Sądu Okręgowego – Warszawa Praga w Warszawie w piśmie z 23 maja 2012 r. oraz odpowiedzieli na stawiane przez H. R. zarzuty zarówno w kwestii przesyłki nr (...), jak i innych zarzutów dotyczących sugerowanego fałszowania protokołów. Wskazano, że spotkanie z Prezesem Sądu jest zbędne i niedopuszczalne (pismo Prezesa SO k. 43-44).

H. R. w piśmie z 25 września 2012 r. wniósł o ponowne przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w sprawie przesyłki nr (...) (pismo k. 139).

W piśmie z 27 września 2012 r. Prezes Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie wskazał, że podtrzymuje swoje stanowisko i przekazał pismo H. R. z 25 września 2012 r. do Prezesowi Sądu Rejonowego w Wołominie (pismo k. 140).

Pismem z 09 października 2012 r. H. R. ponownie zawniósł o osobiste spotkanie z Prezesem Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie w celu wyjaśnienia kwestii przesyłki nr (...). Wniosek ten nie został uwzględniony (pismo k. 141-142, pismo Wiceprezesa Sądu Okręgowego Warszawa – Praga k. 143).

Prezes Sądu Rejonowego w Wołominie w piśmie z 24 stycznia 2013 r. wskazał, że nie ma możliwości zbadania co działo się z przesyłką nr (...) w trakcie jej doręczenia, gdyż może to uczynić jedynie operator pocztowy. Przesyłka ta nie odniosła skutku procesowego, gdyż została niewłaściwie zaadresowana, wobec czego brak jest podstaw do podjęcia nadzoru administracyjnego nad sprawą (pismo Prezesa SR k. 45).

Następnie pismem z 8 lipca 2013 r. H. R. zwrócił się do Ministra sprawiedliwości ze skargą w sprawie nieprawidłowości popełnionych w toku licytacji komorniczej prowadzonej pod sygn. I Co 186/05, I Co 2281/05, (...). Jednocześnie wniósł o zawieszenie postępowania eksmisyjnego wyznaczonego na dzień 17 lipca 2013 r. w ramach sprawy. KM (...) do czasu rozpoznania skargi (skarga k. 151).

Natomiast pismem datowanym na dzień 12 sierpnia 2011 r. (data prezentaty 25 lipca 2013 r.) H. R. złożył do Prokuratury Generalnej zawiadomienie o popełnieniu przestępstw w toku licytacji komorniczych prowadzonych przez Komornika P. B. w sprawach:

- I Co 186/05 z nieruchomości należącej do D. i H. R.
- I Co 2281/05 z nieruchomości należącej do M. R.
- (...) – z ruchomości należącej do M. R. (pismo k. 155).

Zawiadomienie to wpłynęło do Prokuratury Rejonowej w Wołominie 16 sierpnia 2013 r. Postanowieniem z 19 września 2013 r. (sygn. Ds. 916/13) prokurator odmówił wszczęcia śledztwa z powodu braku danych uzasadniających podejrzenie przestępstwa, a co do części z powodu przedawnienia karalności czynu (postanowienie prokuratora k.156-158).

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, których wiarygodność nie była podważana przez żadną ze stron i Sąd również nie znalazł podstaw do ich kwestionowania. Sąd oddalił wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do wyceny nieruchomości i z zakresu księgowości i rachunkowości (k. 248), gdyż przeprowadzenie tego dowodu nie wpłynęłoby na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy wobec nieprzedstawienia przez powoda innych pokwitowań wpłat niż pochodzące od komornika (co będzie przedmiotem dalszych rozważań).

Sąd pominął wniosek dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. C. i M. C. (nabywcy licytacyjnego) ponieważ przebieg postępowania związanego z przybiciem nieruchomości dostatecznie – i zgodnie z twierdzeniami powoda – wykazały powołane wcześniej dokumenty. Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność nieautentyczności korespondencji dostał oddalony wobec zbędności tych okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wywód poniżej).

Sąd nie badał okoliczności związanych z postępowaniem D. C. wobec powoda (opisanych w piśmie z 23 listopada 2018 r.) ponieważ nie mają one związku z przedmiotem roszczeń powoda.

Sąd oddalił wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego w przedmiocie wyceny nieruchomości oraz o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych na okoliczności wartości drugiej nieruchomości i maszyny fleksograficznej – z przyczyn wskazanych poniżej. Sporządzona opinia w ocenie Sądu jest prawidłowa, spełnia wymogi formalne i nie ma potrzeby jej dalszej weryfikacji. Podanie przez wierzyciela – nabywcę nieruchomości – w ogłoszeniu o sprzedaży nieruchomości sformułowania „zaledwie 400 000 zł” – charakterystycznego dla tekstów reklamowych - nie daje podstaw do żadnych wniosków o istnieniu nieprawidłowości na etapie licytacji. Wskazana w ogłoszeniu kwota jest i tak znacząco wyższa od wyceny nieruchomości i ceny jej nabycia w toku egzekucji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Żądania pozwu dotyczyły odszkodowania i zadośćuczynienia i były wywodzone z nieprawidłowości w działaniach komornika i sądu podczas postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko powodowi.

Zgodnie z art. 23 ustawy z 23 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (obowiązującej w okresie objętym pozwem) Komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, zaś Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę solidarnie z komornikiem. Zasady odpowiedzialności komornika (a w konsekwencji Skarbu Państwa) najpełniej opisał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 listopada 2016 w sprawie II CSK 775/16, Legalis 1565014, którego tezę wypada w tym miejscu przytoczyć w całości. Reżim cywilno-prawnej odpowiedzialności komornika za niezgodne z prawem działania i zaniechania w zakresie działalności władczej w postępowaniu egzekucyjnym jest podporządkowany, z uwagi na jego status organu władzy w znaczeniu funkcjonalnym, ogólnej regule przewidzianej w art. 77 ust. 1 Konstytucji. Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.) jest zatem odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest jego działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie. Badana powinna być przy tym nie tylko legalność, ale również prawidłowość i celowość podejmowanych czynności o charakterze orzeczniczym i wykonawczym, zmierzających do wywołania skutku prawnego w postępowaniu egzekucyjnym, z tym tylko ograniczeniem, że ustawowa przesłanka „niezgodności z prawem” powinna być rozumiana obiektywnie, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej stanowiącej źródło prawa w rozumieniu art. 87 Konstytucji. W razie dochodzenia naprawienia szkody od Skarbu Państwa powinien być on reprezentowany przez prezesa właściwego sądu okręgowego (por. wyrok SN z 24 maja 2007 r. w sprawie II CSK 44/07). Nie było więc podstaw do oznaczenia pozwanego jako Skarb Państwa – Ministra Sprawiedliwości.

Wśród okoliczności podnoszonych przez powoda znalazły się również orzeczenia sądowe – jego zdaniem wydane bezprawnie. Podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa w tej sytuacji byłby art. 417 kc, przewidujący odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną bezprawnym wykonywaniem władzy publicznej. Stosownie do art. 417 (1) §2 kc jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Powód nie wnosił skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądowych przed 2010 r., kiedy tego rodzaju skarga była dopuszczalna. Obecnie w postępowaniu egzekucyjnym nie przysługuje skarga kasacyjna ani skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, toteż stwierdzenia ewentualnej bezprawności dokonuje sąd, przed którym toczy się sprawa o odszkodowanie (por. postanowienie SN z 27 października 2010 r. w sprawie IV CNP 41/10, Legalis 1825537 i wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 grudnia 2013 r.

w sprawie I ACa 1103/13, Legalis 999452). Jednakże w przypadku wywodzenia roszczenia z prawomocnego wyroku stwierdzenie niezgodności z prawem takiego orzeczenia jest nadal konieczne.

Powód wskazywał na szereg nieprawidłowości, które jego zdaniem wyrządziły mu szkodę, a które domagają się osobnego omówienia.

W pierwszej kolejności powód wskazywał, że nieruchomości położona w L. a należąca do jego syna została wyceniona zbyt nisko, przez co wierzyciel nie uzyskał należnego mu zaspokojenia. W konsekwencji egzekucja była kontynuowana przeciwko powodowi jako poręczycielowi i doszło do zbycia jego własnej nieruchomości położonej w K.. Powód upatrywał swoją szkodę w tym, że jego zobowiązania nie uległy zmniejszeniu w takim stopniu, jaki wynikał z rzeczywistej wartości nieruchomości w L., a w szczególności doszło do licytacji nieruchomości powoda położonej w K. przy ul. (...). Należy podkreślić, że w takiej sytuacji można byłoby mówić o szkodzie w majątku powoda – rozumianej jako brak zmniejszenia pasywów po jego stronie. Natomiast zdaniem Sądu nie ma związku pomiędzy postępowaniem egzekucyjnym prowadzonym pod sygnaturą I Co 2281/05 dotyczącym nieruchomości w L. a postępowaniem prowadzonym przeciwko powodowi pod sygnaturą I Co 186/06. W tym drugim postępowaniu co prawda ten sam wierzyciel skierował egzekucję do majątku powoda – ale już jako dłużnika wiarygodności objętej innym tytułem wykonawczym, powstałym na skutek umowy kredytu zawartej przez powoda jako kredytobiorcę, a nie jako poręczyciel.

Zdaniem Sądu działania komornika i sądu egzekucyjnego w sprawie I Co 2281/05 nie mogą skutkować powstaniem odpowiedzialności komornika (a w konsekwencji Skarbu Państwa) ze względu na brak bezprawności działania komornika i sądu egzekucyjnego w tym zakresie. Należy pamiętać, że **nie ma przepisu, który nakazuje maksymalizację starań komornika w zakresie zbywania zajętych przedmiotów, w tym nieruchomości, ani nakazującego sprzedawanie nieruchomości po ich cenie rynkowej. Przeciwnie, ustawodawca wyraźnie godzi się, aby tego rodzaju przedmioty zbywać poniżej ich rzeczywistej wartości.** W braku licytantów i postąpienie minimalna cena zbycia nieruchomości wynosi 2/3 kwoty oszacowania (art. 983 kpc) – z jednej strony ma to na celu zwiększenie szansy na sprzedaż, z drugiej może być potraktowane jako swego rodzaju motywacja do zbywania nieruchomości we własnym zakresie w celu zaspokojenia wierzycieli przed wszczęciem egzekucji. Cena oszacowania pozostaje stała nawet pomimo zmian cen na rynku w okresie od opisu do przysądzenia własności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 maja 2013 r. w sprawie I ACa 28/13, Legalis 731128). Wymogiem prawa w tym zakresie jest sporządzenie wyceny przez uprawniony podmiot – co bezsprzecznie nastąpiło. Wypada również zauważyć, że powód nie wskazywał na inne nieprawidłowości w działaniu komornika związane z opisem i oszacowaniem – np. pominięcie określonych naniesień w opisie nieruchomości, które mogłyby niekorzystnie wpływać na cenę.

W ocenie Sądu uzyskanie wyceny sporządzonej przez innego biegłego – z założenia wskazujące inną cenę – nie może prowadzić do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej. Taką sytuację można porównać z wyrokami karnymi za przestępstwo określone w tym samym przepisie i w zbliżonych okolicznościach, ale skazującymi oskarżonych na różne kary (np. 3 i 4 lata pozbawienia wolności). Jeżeli tylko kary zostały orzeczone w ustawowych granicach i po przeprowadzeniu procesu zgodnie z wymogami ustawy, to nie można w takiej sytuacji mówić o bezprawności takich orzeczeń lub choćby jednego z nich.

Biorąc jednak pod uwagę możliwe nieprawidłowości w zakresie egzekucji (por. stan faktyczny w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 15 września 2017 r. w sprawie I ACa 522/16, Legalis 1674195) oraz bardzo ciężkie zarzuty powoda, Sąd w sprawie niniejszej dopuścił dowód z opinii biegłego w celu sprawdzenia, czy operat nie został sporządzony tak wadliwie (np. ze względu na dobranie niewłaściwych nieruchomości do porównań), że mógłby zostać zdyskwalifikowany jako element postępowania egzekucyjnego. Tymczasem sporządzona w sprawie opinia wskazuje na wartość bardzo zbliżoną do ceny podanej w oszacowaniu nieruchomości (w egzekucji 288 000 zł, biegły w sprawie niniejszej 296 000) – różnica zapewne nie byłaby pomijalna z punktu widzenia dłużników, ale akceptowalna z punktu widzenia zgodności z prawem postępowania egzekucyjnego.

W tym stanie rzeczy nie było potrzeby porównywania sumy oszacowania z rynkową wartością nieruchomości w K. oraz maszyny fleksograficznej – toteż Sąd oddalił wnioski dowodowe powoda w tym zakresie. W tym drugim wypadku kwota wyliczona przez biegłego jako wartość maszyny okazała się większa niż cena jej zakupu (po uwzględnieniu utraty wartości związanej z amortyzacją). Natomiast kwestia za jaką kwotę maszyna po licytacji została zbyta osobom trzecim i czy na skutek tego zbycia maszyna została wywieziona za granicę nie ma znaczenia dla niniejszego postępowania. Powód wskazywał również, że jego szkoda miałaby polegać na różnicy ceny wywołania pierwszej i drugiej licytacji, przy czym jego zdaniem do bezskuteczności pierwszej licytacji na skutek działań komornika. Zarzut ten nie został należycie wykazany: powód musiałby wykazać, że to na skutek działań komornika nie stawił się żaden licytant (np. wskazując świadków potwierdzających, że komornik nie wpuszczał zainteresowanych na licytację). Po drugie musiałby wykazać, że istotnie były osoby zainteresowane nabyciem maszyny spoza kręgu licytantów. Tymczasem nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów – w szczególności nazwiska i adresu potencjalnego nabywcy, który deklarował wolę zakupu maszyny.

Drugi zarzut dotyczący licytacji nieruchomości w L. dotyczył bezprawnego – zdaniem powoda – przysądzenia własności na rzecz nabywców. Zdaniem Sądu również i tu nie można mówić o bezprawności ani działań komornika, ani sądów. Należy jednak zwrócić uwagę, że podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa w tej sytuacji byłby art. 417 kc, przewidujący odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną bezprawnym orzeczeniem sądowym – bez potrzeby zakwestionowania w odrębnym postępowaniu zgodności z prawem badanego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie można mówić o bezprawności orzeczenia Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi, które uchyliło postanowienie Sądu Rejonowego w przedmiocie wygaśnięcia przybicia i przypadku rękojmi, ani wydanych następnie postanowień Sądu Rejonowego w Wołominie i Sądu Okręgowego Warszawa Praga w przedmiocie przysądzenia własności. Zarzuty powoda skupiały się na kwestii ponownego wezwania do zapłaty ceny zlicytowanej nieruchomości. Tymczasem postępowanie w tym zakresie należy uznać za prawidłowe. Zgodnie z art. 967 kpc (w brzmieniu obowiązującym od 5 lutego 2005 r.) po uprawomocnieniu się postanowienia o przybicciu sąd wzywa licytanta, który uzyskał przybiccie (nabywcę), aby w ciągu dwóch tygodni od otrzymania wezwania złożył na rachunek depozytowy sądu cenę nabycia z potrąceniem rękojmi złożonej w gotówce. Na wniosek nabywcy sąd może oznaczyć dłuższy termin uiszczenia ceny nabycia, nieprzekraczający jednak miesiąca. Wskazany przepis wyraźnie wskazuje, aby zapłata nastąpiła na wskazany rachunek bankowy: brak wskazania tego rachunku musi skutkować uznaniem wezwania za nieprawidłowe. A zatem rygor związany z wezwaniem do uzupełnienia ceny może być zastosowany dopiero po bezskutecznym upływie terminu od prawidłowego wezwania przez sąd (por. Komentarz do KPC pod red. T. Erecińskiego, Warszawa 2009, teza 10 do art. 130 kpc i wskazane tam orzecznictwo SN).

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że **na skutek skutecznego odjęcia własności poprzez licytację powód jako poręczyciel nie doznał szkody**. W tej sytuacji szkoda odpowiadałaby wartości zlicytowanej nieruchomości – ale doznałby jej wyłącznie właściciel nieruchomości.

Niezasadny okazał się również zarzut nieprawidłowego rozliczenia wpłat dokonywanych bezpośrednio przez powoda i jego syna. Na zobowiązanie Sądu powód nie przedstawił dowodu żadnej innej wpłaty niż kwoty ściągnięte przez komornika. Tym samym ten zarzut nie został udowodniony. Już tylko ubocznie można zauważyć, że ewentualne wpłaty dokonane przed rozpoczęciem egzekucji bezpośrednio do rąk wierzyciela nie mogłyby być dochodzone w niniejszym postępowaniu. Jeśli takie wpłaty zostałyby dokonane a wierzyciel nie ujął ich w rozliczeniu (np. poprzez ograniczenie wniosku o egzekucję o wpłacone kwoty) to powód mógłby dochodzić swoich praw wyłącznie w postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Podniesiony przez powoda zarzut „ustawiania licytacji”, które miałyby polegać na zakupie nieruchomości po cenie wywołania przez pierwszego licytanta, nie został wykazany w najmniejszym stopniu. Skoro powód dochodzi odszkodowania za bezprawne działania komornika, to musiałby wykazać, że to komornik uniemożliwił udział w licytacji zainteresowanym osobom – aby osoba działająca w porozumieniu z komornikiem nabyła nieruchomość za niską cenę wywołania. W przypadku nieruchomości powoda w K. tego rodzaju zarzut jest oczywiście nieuzasadniony, gdyż na żadną licytację nie stawiła się ani jedna osoba. Z takiego stanu rzeczy komornik nie mógłby mieć żadnych

korzyści: ani oficjalnych (bo brak byłoby podstaw do pobrania opłaty egzekucyjnej), ani uzyskanych w sposób przestępczy – ponieważ nie było osoby, która takich korzyści mogłaby udzielić. Twierdzenia powoda o nagabywaniu przez pracowników banku –wierzyciela do skorzystania z pośrednictwa przy zakupie (k.3) nie zostały poparte żadnym wnioskiem dowodowym. Ubocznie można zauważyć, że w razie potwierdzenia takiej okoliczności to nie komornik, ale ewentualny sprawca ponosiłby odpowiedzialność odszkodowawczą. Ponadto niezbędne byłoby wykazanie szkody i związku przyczynowego z jej powstaniem – a więc wskazanie osoby, która chciała – ale ze względu na bezprawne działania nie mogła – wziąć udziału w licytacji.

Zarzuty dotyczące nieprawidłowych doręczeń postanowienia z 17 września 2010 r. dotyczącego przysądzenia własności nie mogły spowodować szkody w majątku powoda. Należy podkreślić, że sądy mają ustawowy obowiązek doręczania odpisów orzeczeń stronom, zaś pominięcie takiego doręczenia musiałoby być uznane za naruszenie przepisów postępowania. Ponadto doręczenia powinny być dokonywane jednocześnie, m.in. ze względu na sprawność postępowania. Jednakże powód nie może powoływać się na rzekomo nieprawidłowo przesłaną mu korespondencję z października 2010 r. skoro w postanowieniu oddalającym wniosek o przywrócenie terminu sąd wyraźnie wskazał, że do skutecznego doręczenia nie doszło, a następnie zażalenie powoda na to postanowienie zostało oddalone.

Z tytułu wykonania orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w sprawie I C 566/10 powód nie może dochodzić żadnych roszczeń. Jak już wskazano w przypadku prawomocnych orzeczeń sądowych dochodzenie odszkodowania czy zadośćuczynienia musi zostać poprzedzone uzyskaniem orzeczenia potwierdzającego niezgodność z prawem kwestionowanego wyroku. Tymczasem powód takiego prejudykatu – wydanego na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – nie przedłożył i nawet nie twierdził, że wnosił stosowną skargę.

Zdaniem Sądu Okręgowego również roszczenie o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych powoda na skutek prowadzonego postępowania egzekucyjnego nie mogło zostać uwzględnione. Należy zauważyć, że roszczenia tego rodzaju wywodzone z wykonywania władzy publicznej w postępowaniu egzekucyjnym i sądowym – także w postaci przewlekłości postępowania - są dopuszczalne (por. postanowienie SN z 27 marca 2018 r. w sprawie V CSK 517/17) i mogą być dochodzone na podstawie art. 448 kc. Zgodnie z tym przepisem w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Z całą pewnością prowadzenie egzekucji z nieruchomości narusza wskazane przez powoda dobra osobiste w postaci nietykalności mieszkania czy prawa do prywatności a mogło doprowadzić do pogorszenia stanu zdrowia, a zwłaszcza dobrostanu psychicznego. Jednakże jak już wyżej wskazano powód nie wykazał, aby którekolwiek z naruszeń tych dóbr było bezprawne. Należy podkreślić, że egzekucja należności pieniężnych była prowadzona na podstawie zgodnego z prawem wniosku wierzyciela a powód nigdy nie kwestionował powstania tych należności. Wskazane przez powoda zarzuty dotyczące poszczególnych etapów egzekucji i wskazujące na ich bezprawność nie potwierdziły się.

Odrębnego omówienia wymaga kwestia czasu trwania i ewentualnej przewlekłości postępowania egzekucyjnego. Niewątpliwie potwierdzenie takiej okoliczności mogłoby być podstawą zadośćuczynienia. Jednakże w postępowaniach wskazanych sprawie niniejszej nie można mówić o przewlekłości postępowania – mimo iż czas ich trwania należy ocenić jako długi. Zdaniem Sądu w znacznym stopniu za wydłużenie tego czasu odpowiadają dłużnicy – w tym powód. Dłużnicy realizowali swoje ustawowe uprawnienia poprzez zaskarżanie kolejnych czynności sądu i komornika, składali również – zwłaszcza powód – skargi w trybie administracyjnym. Nie można negatywnie oceniać ich postępowania. Niemniej jednak istnieje związek przyczynowy pomiędzy złożeniem kolejnych skarg i zażaleń a całkowitym czasem trwania postępowania.

Sąd zwrócił uwagę, że zażalenie na postanowienie w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia przybicia złożyły inne osoby (nabywcy licytacyjni). Również te osoby korzystały ze swoich uprawnień, więc wydłużenie postępowania z tego tytułu nie może skutkować powstaniem roszczenia odszkodowawczego ze względu na brak bezprawności działań sądu

w tym zakresie. Powstała szkoda mogłaby obejmować w szczególności odsetki powstałe w okresie przewlekłości. Jeżeli jednak nie doszło do bezprawności działań sądu lub komornika a wydłużenie postępowania i naliczenie dodatkowych odsetek jest skutkiem wniesionych przez strony środków odwoławczych (a więc nie pozostaje w związku przyczynowo-skutkowym z powstałą szkodą) to nie można mówić o powstaniu roszczenia odszkodowawczego.

Nie ma formalnych przeszkód, aby dłużnik mógł dochodzić roszczeń z tytułu prowadzonego przeciw niemu postępowaniu egzekucyjnemu. Jednakże rozważając możliwość przyznania zadośćuczynienia (po wykazaniu wszelkich przesłanek odpowiedzialności) Sąd z pewnością zwróciłby uwagę, że do pewnego stopnia przeprowadzenie egzekucji jest wywołane przez dłużnika -powoda. Nic nie stało na przeszkodzie, aby powód zbył swoją nieruchomości – za własną cenę - w celu spłaty długów. Ponadto należy pamiętać o takich działaniach dłużnika jak wyłączenia prądu przy próbie uruchomienia maszyny czy samowolne przywrócenie posiadania nieruchomości w K. – które to działania ewidentnie wskazują na wolę powstrzymania egzekucji.

Nie można również mówić o bezprawności działań komornika prowadzącego egzekucję w sprawie eksmisyjnej. Jak już wskazano komornik dział na podstawie prawomocnego wyroku, co do którego nie zapadło orzeczenie stwierdzające jego niezgodność z prawem. Przeprowadzenie eksmisji narusza dobra osobiste dłużnika, ale z racji działania komornika zgodnie z prawem nie stanowi podstawy do zasądzenia zadośćuczynienia z tego tytułu. Należy zwrócić uwagę, że powód nie zarzucał nieprawidłowości co do sposobu przeprowadzenia eksmisji (np. poprzez zastosowanie nieuzasadnionej przemocy), więc Sąd w sprawie niniejszej mógł rozważyć jedynie podstawę do wykonania eksmisji.

Nie można wykluczyć, że w sprawie niniejszej doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych małoletnich wnuczek powoda przez sąd lub komornika. Jednakże kwestia ta nie mogła być przedmiotem rozważań Sądu, ponieważ powód nie ma w tym zakresie legitymacji, a ponadto wnuczki powoda wystąpiły z własnym powództwem.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, obciążając przegrywającego powoda kosztami zastępstwa procesowego pozwanego (art. 98 kpc) . Zdaniem Sądu na chwilę zamknięcia rozprawy nie było podstaw do uznania jej za szczególnie uzasadniony wypadek z rozumieniu art. 102 kpc. O ile powód – mimo wielu odmów wszczęcia postępowań karnych – mógł mieć subiektywne przeświadczenie o doznanej szkodzie i krzywdzie, to po przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego musiał stracić to przeświadczenie. Tymczasem powód podtrzymywał dotychczasowe stanowisko a nawet próbował wystąpić z dodatkowymi roszczeniami.

Ponadto na podstawie § 6 pkt. 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych przyznał wynagrodzenie pełnomocnikowi z urzędu – powiększone o należny podatek VAT.